

Uchwała nr 1/2017 z dnia 17. października 2017 roku
w sprawie wystąpienia do Rady Wydziału Filozoficznego UPJPII w Krakowie
z wnioskiem o nadanie dr. Andrzejowi Gielarowskiemu stopnia doktora
habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia
podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną przez
Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych

Powołana w dniu 09.05.2017 r. przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego doktora Andrzeja Gielarowskiego, działała w składzie:

- przewodniczący: prof. dr hab. Justyna Miklaszewska
  - sekretarz: dr hab. Joanna Mysona Byrska
  - członek komisji: dr hab. Wojciech Starzyński
  - członek komisji: ks. dr hab. Jerzy Dadaczyński
- Oraz recenzenci: prof. dr hab. Jacek Migasiński
Prof. dr hab. Wioletta Małgorzata Kowalska
Ks. Dr hab. Jarosław Jagiełło

Działając na podstawie ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 455 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 października 2015 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. 2015 poz. 1842) komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy, czyli zbiór publikacji oraz monografia

2. aktywność naukową Habilitanta, o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy (wg kryteriów określonych w paragrafie 4 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1.09. 2011; Dz.U. nr 196, poz. 1165):

- 1/ autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych i krajowych;
- 2/ autorstwo lub współautorstwo opracowań zbiorowych, katalogów, dokumentacji, ekspertyz;
- 3/ *impact factor* publikacji (wg JCR);
- 4/ liczbę cytowań (wg WoS);
- 5/ indeks Hirscha;
- 6/ kierowanie lub udział w projektach krajowych czy międzynarodowych;
- 7/ międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową;
- 8/ wygłoszenie referatów na konferencjach krajowych lub międzynarodowych.

3. jego osiągnięcia dydaktyczne, popularyzatorskie i organizacyjne:

- 1/ uczestnictwo w programach europejskich i krajowych;
- 2/ udział w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych;
- 3/ udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism;
- 4/ członkostwo w towarzystwach naukowych krajowych i zagranicznych;
- 5/ działalność dydaktyczno-popularyzatorska;
- 6/ opieka naukowa nad studentami lub pełnienie funkcji promotora pomocniczego;
- 7/ staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach akademickich;
- 8/ udział w zespołach eksperckich.

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-3 były:

1. Monografia pod tytułem: Andrzej Gielarowski, *Kryzys kultury kryzys człowieka. Fenomenologiczna krytyka kultury Husserl, Levinas, Henry*, wyd. Akademia Ignatianum WAM, Kraków 2016, recenzenci: prof. dr hab. Karol Tarnowski, dr hab. Witold Nowak.
2. sporządzony przez Habilitanta autoreferat i zestawiony przez niego wykaz i wybór

reprezentatywnych publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej (zgodnie z wymaganiami sformułowanymi w art. 12 ust. 2 pkt 2-4 przywołanego wyżej rozporządzenia),

3. sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć, o których mowa w art. 16 ust. 2 ustawy.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia Habilitanta oraz przedstawione przez recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję, Komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z wnioskiem o nadanie:

Doktorowi Andrzejowi Gielarowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

- za nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego (TAK) –głosów 6 (sześć)
- przeciw – (NIE) – głosy 0 (zero)
- WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ –głosy 0 (zero).

W posiedzeniu Komisji brało udział sześciu członków Komisji.

Głosowanie zgodnie z art. 18a ust. 8 ustawy miało charakter jawny. Głosowanie odpowiadało wymogom formalnym sformułowanym w paragrafie 15 ust.1.

Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Wydziału Filozoficznego UPJPII w Krakowie **status opinii** (por. art. 18a ust. 11 ustawy).

UZASADNIENIE

1. Informacje ogólne:

Dr Andrzej Gielarowski w roku 1997 uzyskał magisterium z filozofii na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie (ówczesna Papieska Akademia Teologiczna w Krakowie), na podstawie pracy „Relacja Boga i człowieka w filozofii Martina Bubera”, promotorem pracy był prof. dr hab. Karol Tarnowski; w roku 2003 uzyskał licencjat kanoniczny z filozofii na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie; natomiast w roku 2005 uzyskał doktorat z nauk humanistycznych w zakresie filozofia, również na Wydziale Filozoficznym, Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie, na podstawie pracy pt.: „Bycie a intersubiektywność w filozofii Gabriela Marcela”, promotorem był prof. dr hab. Karol Tarnowski, recenzentami prof. dr hab. Marek Drwięga i ks. prof. dr hab. Władysław Zuziak.

2. Główne osiągnięcie habilitacyjne

Monografia: *Kryzys kultury kryzys człowieka. Fenomenologiczna krytyka kultury Husserl, Lévinas, Henry*, wyd. Akademia Ignatianum WAM, Kraków 2016, s. 644.

Recenzje przedstawili:

Prof. dr hab. Jacek Migasiński w swojej recenzji uznaje, że zamierzenie badawcze, jakie postawił przed sobą habilitant należy potraktować z aprobatą. Recenzowana rozprawa wpisuje się w aktualną dyskusję nad stanem współczesnej kultury i konstатовanym powszechnie jej kryzysem. Pod tym względem może stanowić ważny głos w owej dyskusji. Obrany w rozprawie obszar analiz stanowi o jej oryginalności. Uwzględnienie jako jednego z głównych obiektów analizy filozofii Michela Henry'ego podnosi poznawczą wartość rozprawy ze względu na nikłą znajomość tej filozofii w Polsce. Odpowiedź na pytanie, czy cele rozprawy zostały zrealizowane w sposób wyczerpujący i satysfakcjonujący naukowo nie jest jednoznaczna. Monografia jest solidną, pozbawioną merytorycznych błędów, rekonstrukcją krytycznych wobec stanu współczesnej kultury poglądów trzech fenomenologów, zdystansowaną wobec ich zauważanych jednostronności czy płytcizn, opatrzoną przy tym własną, odautorską propozycją metody

przewycięzania konstatowanego kryzysu kultury. Analizy są często niezwykle (czasem nazbyt) drobiazgowo i nasycone pewnym etosem rzetelności. Z drugiej strony, ogólna perspektywa rozumienia „humanizmu” i nowożytności skłania do dyskusji i domaga się rozjaśnień – co nie musi być traktowane jako dyskwalifikujący zarzut.

Pomimo wskazanych aspektów ujęcia zasadniczego tematu rozprawy prowokujących do dyskusji na poważnym poziomie naukowym oraz pomimo uchybień i usterek „warsztatowych”, rozprawa Andrzeja Gielarowskiego jest solidną monografią (prawda, że nadmiernych rozmiarów), wnosi oryginalny wkład do wiedzy o kierunkach fenomenologicznej krytyki kultury współczesnej i prezentuje zaangażowane stanowisko autora w program przewycięzania kryzysu tej kultury. Można powątpiewać w skuteczność proponowanego przez autora remedium na konstatowany kryzys, ale trzeba się z nim zgodzić, że drogą do przewycięzenia owego kryzysu może być praktykowanie „kultury życia”, z waloryzowaniem w jej ramach sztuki, postawy wrażliwości etycznej i wrażliwości na transcendencję. Trzeba też docenić rzetelność i obiektywizm autora rozprawy, polegające na dostrzeganiu wewnętrznych napięć i trudności w referowanych stanowiskach, czy to Husserla w pogodzeniu postawy transcendentalizmu z odsłanianiem źródłowości Lebenswelt, czy Lévinas w forsowaniu ekstremalnych wymogów etycznych właściwych „podmiotowości mesjańskiej”, czy Henry’ego w kłopotliwym przejściu od „życia” fenomenologicznego do „Życia” teologicznego, niwelującego pozytywny wymiar ludzkiej wolności. Wszystko to sprawia, że moja końcowa ocena przedłożonej rozprawy jest pozytywna.

Prof. dr hab. Wioletta Małgorzata Kowalska w recenzji zwraca uwagę, że główne osiągnięcie naukowe habilitanta rozprawa pt. „Kryzys kultury – kryzys człowieka. Fenomenologiczna krytyka kultury: Husserl, Lévinas, Henry” jest bardzo obszerną publikacją, liczącą w sumie 644 strony, w tym 600 stron tekstu zasadniczego. Poza bogatą bibliografią, obejmującą literaturę podstawową i pomocniczą, oraz streszczeniami w języku francuskim i angielskim książka zaopatrzona jest w indeks osobowy, co nie jest częste i co świadczy o bardzo starannym procesie redakcyjno-wydawniczym, czemu wyraz dają także liczne, pieczołowite i estetycznie wyodrębnione przypisy. Od strony techniczno-formalnej publikacja przedstawia się wręcz wzorcowo.

Rozprawa dra Gielarowskiego jest w ocenie prof. Kowalskiej bardzo dobra (choć nieco

„przegadana”) na poziomie rekonstrukcyjno-porównawczym i obiecująca, choć dość i może zbyt nieśmiała, na poziomie formułowania własnej koncepcji. Widać, że gros wysiłku Autor włożył w analizę literatury źródłowej i pomocniczej raczej niż w wyartykułowanie własnych myśli na temat kryzysu kultury i człowieczeństwa.

Rozprawa, zdaniem prof. Kowalskiej, choć pod pewnymi względami czysto akademicka, by nie rzec nieco szkolna, nie jest jednak bynajmniej pozbawiona oryginalności. Już sam zamysł wyodrębnienia czegoś takiego jak „fenomenologiczna krytyka kultury”, a na większym poziomie szczegółowości – zamysł zestawienia koncepcji Husserla, Lévinasa i Henry’ego jako fenomenologicznych krytyków kultury należy uznać za dość nowatorski. Wprawdzie znaczna część rekonstrukcyjnych analiz Gielarowskiego skupia się na ogólnofilozoficznych aspektach myśli przywoływanych autorów, a częściowo także na dyskusji dotyczącej tego, czym jest fenomenologia (w kontekście różnic między metodą Husserla a metodą Lévinasa czy Henry’ego), ale ostatecznie te analizy służą pytaniu o to, czym jest w ogóle kultura. W kontekście wielu istniejących już opracowań i komentarzy nadaje to rozważaniom Autora rys bezsprzecznie oryginalny. Oryginalnym osiągnięciem badawczym Autora jest wypunktowanie niedostatków myśli analizowanych myślicieli jako konstruktywnej krytyki współczesnej kultury.

W sumie rozprawę habilitacyjną dr Gielarowskiego prof. Kowalska ocenia przynajmniej dobrze, a nawet bardzo dobrze. Jest ona wprawdzie zbyt rozwlekła w warstwie analitycznej, a zbyt powściągliwa i nieśmiała na poziomie artykulacji własnych myśli Autora, ale prof. Kowalska jest skłonna to zapisać na konto standardowych „akademickich wymogów” raczej niż niedostatków własnych idei dr Gielarowskiego. Zaletą rozprawy jest to, że stawia ważne pytania, choć nie udziela na nie jasnych odpowiedzi.

Ks. dr hab. Jarosław Jagiełło w swojej recenzji zwraca uwagę, że główne osiągnięcie naukowe Habilitanta to niezwykle treściowo rozbudowane dzieło, rezultat olbrzymiego nakładu pracy Habilitanta i zarazem świadectwo jego godnej uwagi wielkiej erudycji filozoficznej i książka znacząca w obszarze polskich badań fenomenologiczno-hermeneutycznych. Naukowa wartość tej książki ujawnia się w kilku wymiarach standardowej oceny merytoryczno-warsztatowej. Badania przeprowadzone przez Habilitanta mają komparatystyczny charakter. Dokonane przez Autora porównania pozwalają mu na bardzo płodny heurystycznie tok analiz, czego wyrazem jest treść samego Zakończenia rozprawy. Dzięki swojej rozprawie dr Gielarowski bez wątpienia wpisuje

się na elitarną listę wybitnych polskich znawców filozoficznej myśli Husserla, Lévinasa a zwłaszcza Henry'ego, w szczególności znawców fenomenologii kultury, którą odkrył w ich pismach. Będąc na tej liście, Autor równocześnie zdradza swoją przynależność do długiej tradycji badawczej, znanej zresztą dobrze już w średniowieczu, która pomogła Autorowi nadać zawartym w książce rozpoznaniom charakter systematyczny. W sensie argumentacyjnym i formalnym praca Gielarowskiego nie budzi jakichś większych zastrzeżeń. Bez wątpienia jest ona wyrazem dobrej analityczno-krytycznej i historyczno-filozoficznej „roboty”, czytelnej analizy oraz spójnej argumentacji. W analizie tekstów, stanowiących źródła pracy, Autor jest niezwykle szczegółowy – rzec by nawet można, drobiazgowy. Trafny w całej książce dobór cytatów zasługuje na uznanie. Podobnie na uznanie zasługują krótkie streszczenia na końcu rozdziałów, co bardzo ułatwia czytelnikowi zachowanie w pamięci głównego wątku książki. Rozprawa jest równocześnie świadectwem zdolności Autora do syntetycznej puenty i precyzji wywodów, z którymi spotykamy się przede wszystkim w piątym i szóstym jej rozdziale oraz w Zakończeniu. Oceniając pozytywnie wartość naukową tej książki, należy teraz zwrócić uwagę na pewne pominięcia w rozprawie. Autor całkowicie przemilcza sztandarowy projekt Gehlena, który na podjęty przez Gielarowskiego temat poczynił w XX wieku rozpoznania bodaj najbardziej wyznaczające trendy myślenia. Polemiczno – krytyczne uwagi nie zmniejszają wartości naukowej rozprawy i nie zmieniają jej pozytywnej oceny.

3. Ocena dorobku i aktywności naukowej :

Ad. 1/ autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych i krajowych.

Habilitant jest autorem dwóch monografii naukowych:

- *Kryzys kultury kryzys człowieka. Fenomenologiczna krytyka kultury Husserl, Lévinas, Henry*, wyd. Akademia Ignatianum WAM, Kraków 2016, s. 644.
- *Tajemnica obecności. Bycie i intersubiektywność w filozofii Gabriela Marcela*, wyd. Akademia Ignatianum & WAM, Kraków 2013, ss. 376.

Habilitant przedstawił 27 artykułów naukowych opublikowanych po doktoracie z filozofii w tym 7 w czasopismach naukowych, w tym 5 odnotowane na liście ERIH. Habilitant zredagował

naukowo 14 przekładów, opublikował 4 recenzje, 4 współredakcje prac zbiorowych.

Ad. 2/ katalogi wystaw – nie dotyczy.

Ad 3/ *impact factor* publikacji (wg JCR) – brak danych

Ad 4/ liczbę cytowań (wg WoS) – 27 (podane przez autora)

Ad 5/ indeks Hirscha – brak danych

Ad 6/ kierowanie lub udział w projektach krajowych czy międzynarodowych – 2

- Wykonawca zadania w granie pt.: „Pomniki Polskiej Filozofii Chrześcijańskiej XX wieku”, nr projektu ID 324370, realizacja projektu rozpoczęta 27.12.2016r.
- Wykonawca zadania w projekcie „Higher Education for Social Transformation A Kairos for Jesuit Institutions” – członek zespołu badawczego zawiązanego w ramach Wydziału Filozoficznego Akademii Ignatianum w Krakowie w zakresie: Anthrophology. Projekt rozpoczęty w maju 2016.

Ad 7/ międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową – 1

- 2010 – Dyplom Uznania Rektora Wyższej Szkoły Filozoficzno- Pedagogicznej Ignatianum w Krakowie za wkład i zaangażowanie w rozwój kierunku kulturoznawstwo na Wydziale Filozoficznym oraz za koordynowanie serii wydawniczej „Humanitas” nr 35d/2009/2010.

Ad 8/ wygłoszenie referatów na konferencjach krajowych lub międzynarodowych – 32

Prof. Jacek Migasiński stwierdził, że jak na dwanaście lat działalności naukowej, dorobek publikacyjny dra Gielarowskiego pod względem ilościowym wygląda bardzo dobrze. Niewątpliwie problematyka większości artykułów Andrzeja Gielarowskiego sytuuje się w obszarach ważnych dzisiaj dyskusji ideowych dotyczących kształtu współczesnej kultury – szczególnie z perspektywy chrześcijańskiej i człowieka religijnego – a także przynosi spory bagaż analiz dotyczących różnych wątków myślenia kilku ważnych filozofów współczesnych – co przyczynia się do wzbogacenia wiedzy czytelniczej na ich temat. Jest tak na pewno w przypadku kilku artykułów dotyczących J. Tischnera, R. Girarda, P. Ricoeura. Niestety, poziom artykułów habilitanta jest bardzo nierówny: są wśród nich artykuły spełniające wszystkie standardy poważnej pracy naukowej, są też produkty nieudane.

Podsumowując tę część oceny dorobku dr Andrzeja Gielarowskiego prof. Migasiński stwierdza, że jest to dorobek znaczny. Cztery współredagowane monografie i jedna monografia autorska, będąca poprawioną wersją doktoratu, z pewnością wniosły sporo do naszej wiedzy o kulturze współczesnej i wypełniły istotne na polskim gruncie luki, szczególnie w zakresie badań nad fenomenologią francuską. Artykuły, opublikowane zarówno w tych monografiach, jak i gdzie indziej, mają nierówny poziom. Faktem jest jednak, że są wśród nich teksty reprezentujące dobry poziom naukowy – a to dowodzi, że habilitant dysponuje odpowiednim do owocnej pracy naukowej w zakresie filozofii warsztatem i że powinien z niego z większą starannością korzystać; wskazywane przeze mnie mankamenty biorą się najczęściej z niedostatków pracy redakcyjnej nad tekstem, czy może z pośpiechu. Pewnym ograniczeniem dorobku naukowego habilitanta jest to, że zdecydowana większość jego publikacji ukazała się drukiem w wydawnictwie związanym z uczelnią, która go zatrudnia – wypadaloby, żeby ze swoją twórczością naukową wypłynął na szersze wody. Końcowa ocena tej części osiągnięć naukowych dr A. Gielarowskiego jest pozytywna.

Prof. Wioletta Małgorzata Kowalska pozytywnie ocenia również pozostały dorobek Habilitanta. Najogólniej rzecz ujmując, Autor konsekwentnie pisze z pozycji „otwartego chrześcijaństwa”, wrażliwego na problemy współczesności i na współczesną filozofię. W dorobku naukowym Habilitanta istotne miejsce zajmują monografie zbiorowe pod jego redakcją lub współredakcją (łącznie cztery). Przynajmniej dwie z nich („Michel Henry – fenomenolog życia” [2010] oraz „Między przedmiotowością a podmiotowością: intencjonalność w fenomenologii francuskiej” [2011]) należy uznać za dość ściśle związane z obszarem badań, których podjął się on w rozprawie habilitacyjnej. Są to porządnie zredagowane pozycje zawierające teksty autorów polskich i zagranicznych (w tłumaczeniu na język polski), w tym przekłady fragmentów tekstów źródłowych (Michaela Henry’ego). W ocenie prof. Kowalskiej publikacje te stanowią znaczący wkład w stan polskiej wiedzy o fenomenologii, zwłaszcza francuskiej, a nawet w rozwój myślenia fenomenologicznego w Polsce. Prof. Kowalska uważa, że zasługi tego rodzaju, nawet jeśli mają po części charakter „tylko” translatorski i popularyzatorski, stanowią taką część aktywności naukowej, która jest często niedoceniana, ale która bezwzględnie zasługuje na docenienie.

W wymiarze ilościowym dorobek naukowy Habilitanta w latach 2000-2016, jeśli mierzyć go

liczbą samych artykułów, nie jest imponujący. Prof. Kowalska uważa dorobek za wystarczający, a w kontekście podejmowanej przez dra Gielarowskiego pracy redaktorsko-wydawniczej, publikacja przekładów obcojęzycznych (dr Gielarowski był redaktorem naukowym w sumie 14 różnych książek przełożonych na język polski), ocenia go co najmniej dobrze.

Ks. dr hab. Jarosław Jagiełło zauważa, że podyktorski dorobek Habilitanta należy ocenić pozytywnie. Dr Andrzej Gielarowski - w świetle świadectwa swojej książki *Kryzys kultury kryzys człowieka....* jak też pozostałych publikacji filozoficznych i innych osiągnięć dydaktyczno-naukowych - jest w pełni ukształtowaną osobowością twórczą, w tym naukową. Można powiedzieć, że oryginalna konstrukcja, na której Gielarowski wsparł swoją pracę badawczą, to konstrukcja trójkąta, którego trzy kąty tworzą: filozofia religii, etyka i filozofia kultury. Natomiast jego trzy boki, łączące owe kąty, to uprawiana przez Gielarowskiego trójwymiarowa fenomenologiczna filozofia człowieka. Jej pierwszy wymiar stanowi problematyka tożsamości resp. podmiotowości człowieka, drugi – dialogiczna koncepcja osoby ludzkiej, trzeci zaś – kwestia objawienia i zbawienia/ocalenia człowieka. Fundamenty budowania tej konstrukcji zawdzięcza Habilitant przede wszystkim Marcelowi. Potem pojawia w jego artykułach cała plejada dialogicznie zorientowanych filozofów egzystencji, takich jak Buber, Rosenzweig, głównie jednak Lévinas i Tischner. Osobne, choć równie znaczące w tym trójkącie postaci, to Marion, Cassirer i Ingarden, Girard i Vattimo, ale też Dostojewski a nawet Rousseau. Najogólniej mówiąc, artykuły naukowe są świadectwem gruntownej wiedzy Gielarowskiego w zakresie filozofii współczesnej, w szczególności fenomenologiczno-hermeneutycznej filozofii człowieka i filozofii kultury. Ks. dr hab. Jarosław Jagiełło pozytywnie ocenia tę część dorobku Habilitanta.

4. Osiągnięcia dydaktyczne i popularyzujące naukę:

Ad. 1/ uczestnictwo w programach europejskich i krajowych –

- Współpraca z Ośrodkiem Dokumentacji i Studium Pontyfikatu Jana Pawła II przy Via Cassia 1200 w Rzymie
- Współpraca z akademickimi instytucjami jezuickimi w Europie w ramach projektu "Higher Education for social transformation"
- Współpraca z Instytutem Myśli Józefa Tischnera w Krakowie
- Współpraca ze Stowarzyszeniem Twórców Nauki i Kultury Episteme w Krakowie

Ad 2/ udział w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych: - 2

- Współorganizacja konferencji „Między dialogiem a fundamentalizmem” 13-14.X.2016 wraz z Centrum Kultury i Dialogu AIK
- Współorganizacja konferencji „Natura ludzka w świecie kultury” 2.XII. 2015 wraz z katedrami Instytutu Filozofii Akademii Ignatianum w Krakowie

Ad 3/ udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism – 1

- Redaktor tematyczny do 2015 „Perspektywy kultury”, pismo Wydziału Filozoficznego Akademii Ignatianum w Krakowie ISSN 2081 – 1446.

Ad 4/ członkostwo w towarzystwach naukowych krajowych i zagranicznych: 3

- Polskie Towarzystwo Filozofii i Religii
- Polskie Towarzystwo Fenomenologiczne
- Stowarzyszenie Twórców Nauki i Kultury Episteme

Ad 5/ działalność dydaktyczno-popularyzatorska:

Działalność dydaktyczna:

Habilitant wykładał następujące przedmioty:

Wykłady kursowe:

- Historia filozofii starożytnej i średniowiecznej
- Historia filozofii nowożytnej i współczesnej
- Filozofia kultury
- Filozofia dialogu
- Antropologia filozoficzna
- Filozofia religii / filozofia religii i dialogu międzyreligijnego
- Wstęp do filozofii
- Aksjologia (filozofia wartości)
- Etyka dziennikarska

- Podstawy dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego
- Dialog międzykulturowy i międzyreligijny

Wykłady monograficzne semestralne (30 godzin. W Instytucie Filozofii Akademia Ignatianum w Krakowie)

- Fenomenologiczne koncepcje Innego
- Tożsamość podmiotu w myśli Józefa Tischnera
- Bycie w filozofii Gabriela Marcela
- Fenomenologia Józefa Tischnera
- Fenomenologia Michela Henry
- Lévinas o śmierci i pragnienia
- Między potrzebą o pragnieniem: człowiek w kulturze współczesnej
- Inny, obcy, bliźni. Filozoficzne podstawy dialogu międzykulturowego

Ćwiczenia:

- Dydaktyka etyki
- Propedeutyka hospicji i praktyk
- Metodyka przedmiotowa filozofii i etyki

Prowadzenie seminariów dyplomowych i monograficznych:

- Seminarium magisterskie
- Seminarium licencjackie
- Seminarium monograficzne: Ricoeur czyta Freuda: filozoficzna interpretacja psychoanalitycznej koncepcji kultury (30 godzin)
- Seminarium monograficzne: Tożsamość cielesność w kulturze (30 godzin)
- Seminarium monograficzne: Między poznaniem a tożsamością (30 godzin)

Przygotowanie programów studiów:

- 2007/2008 Współpraca przy przygotowaniu programu studiów podyplomowych z Filozofii i Wiedzy o kulturze
- 2008/2009 przygotowanie wraz z prof. Romanem Darowskim i dr Stanisławem Łuczarem programu dydaktyczno – naukowego dla Uniwersytetu Trzeciego Wieku przy

Wydziale Filozoficznym Akademii Ignatianum w Krakowie

- 2010/2011 przygotowanie wniosku do MNiSW o uzyskanie przez Wydział Filozoficzny uprawnień do nadania stopnia doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie kulturoznawstwo
- 2013/2014 uczestnictwo w przygotowaniu programu nauczania dla studiów I stopnia o profilu praktycznym z Dziennikarstwa i komunikacji społecznej

Działalność popularyzatorska:

- Współpraca z wydawnictwem WAM 2006 – 2012 jako redaktor naukowy, redakcja tłumaczeń 14 książek.
- Redakcja naukowa wraz z dr Piotrem Janikiem serii książek filozoficznych „Universum Philosophiae”. Seria jest związana z działalnością Instytutu Filozofii Akademii Ignatianum w Krakowie, wydano 19 pozycji.
- Od roku 2007 redakcja serii naukowej w Instytucie Kulturoznawstwa pt.: „Humanitas. Studia kulturoznawcze”, wydano 21 pozycji książkowych z których 8 podejmuje tematykę filozoficzną związaną z różnymi aspektami kultury.

Ad 6/ opieka naukowa nad studentami lub pełnienie funkcji promotora pomocniczego:

Habilitant prowadził:

- 11 prac licencjackich (12 prac w trakcie)
- 1 praca mgr
- 8 prac dyplomowych (studia podyplomowe z Filozofii i Wiedzy o Kulturze)

Habilitant pełni funkcje promotora pomocniczego w 4 przewodach:

- Mgr Wojciech Frycz, Miłość w filozofii dramatu Józefa Tischnera, filozofia, 2015
- Mgr Agata Płazińska, Śmierć jako ofiara na podstawie życia i twórczości Simone Weil. Studium kulturoznawcze, kulturoznawstwo, w trakcie
- Mgr Bogumił Strączek, U źródeł przemocy. Antropologia religii F. Nietzschego i R. Girarda, filozofia, w trakcie

- Mgr Kinga Kwinta – Pietuszko, Świadomość ja w twórczości filozoficznej ks. Józefa Tischnera, filozofia, w trakcie.

Ad 7/ staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach akademickich – 4

- 15.03. – 14.06.2010 staż podoktorski na Wydziale Filozoficznym Instytutu Katolickiego w Paryżu
- 20.06 – 20.07.2010 kwerenda naukowa w paryskich bibliotekach akademickich
- 8 – 12.06.2015 pobyt w ramach programu Erasmus Wydział Humanistyczny, Università degli Studi Roma Tre (Rzym)
- 14-18.11.2016 kwerenda naukowa Rzym, Biblioteka Ośrodka Dokumentacji i Studium Pontyfikatu Jana Pawła II

Ad 8/ udział w zespołach eksperckich – brak danych.

W ocenie **prof. Migasińskiego** dr Andrzej Gielarowski wykazuje dużą aktywność w innych obszarach działalności naukowej. W latach 2006-2016 wziął udział z referatami w 36 konferencjach naukowych, jedynie 8 z nich odbywało się poza Krakowem, a żadna za granicą; świadczy to o pewnej „lokalności” działań naukowych habilitanta. Współpraca z zagranicą to oprócz odbytych kilku krótkoterminowych wyjazdów do Paryża i Rzymu ogranicza się ona do uczestnictwa w projekcie „Higher Education for Social Transformation”, prowadzonym w Europie przez akademickie instytucje jezuickie i do współpracy z Ośrodkiem Dokumentacji i Studium Pontyfikatu Jana Pawła II w Rzymie. Wypadałoby, żeby habilitant zintensyfikował współpracę międzynarodową i żeby wyszedł z nią poza instytucje kościelne. W obszarze krajowym jego współpraca z różnymi ośrodkami naukowymi i wydawnictwami wygląda dobrze: kontakty robocze z Instytutem Myśli Józefa Tischnera w Krakowie, ze Stowarzyszeniem Twórców Nauki i Kultury „Episteme”, z Centrum Kultury i Dialogu AIK, z Wydawnictwem WAM, gdzie redaguje książki o tematyce filozoficznej i teologicznej. Jest wykonawcą zadania w granice „Pomniki Polskiej Filozofii Chrześcijańskiej XX wieku”. W 2009 roku współorganizował Uniwersytet Trzeciego Wieku przy Akademii Ignatianum, a w 2010 współzakładał Polskie Towarzystwo Filozofii Religii i będące jego organem czasopismo. Od

2006 roku dr A. Gielarowski jest adiunktem na Wydziale Filozoficznym Akademii Ignatianum w Krakowie, gdzie pełnił rozmaite funkcje: koordynatora praktyk studenckich, członka Rady Wydziału, członka Rady Dziekańskiej, zastępcy dyrektora Instytutu Kulturoznawstwa. Obecnie jest pełniącym obowiązki kierownika Katedry Filozofii i Teorii Kultury w Instytucie Kulturoznawstwa na Wydziale Filozoficznym Akademii Ignatianum oraz dyrektorem Instytutu Kulturoznawstwa tamże, a także członkiem Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. Wszystko to świadczy bardzo dobrze o dużym zaangażowaniu habilitanta w działania na rzecz własnego środowiska naukowego. Na podstawie podanych informacji można wnosić, że Habilitant posiada odpowiednie przygotowanie do kierowania pracami naukowymi studentów i doktorantów. Prof. Migasiński pozytywnie ocenił tę część dorobku kandydata.

Prof. Wioletta Małgorzata Kowalska ocenia dorobek dydaktyczny i organizacyjny Habilitanta pozytywnie. Habilitant ma też bogate doświadczenia ściśle dydaktyczne. Prowadził rozmaite zajęcia z przedmiotów filozoficznych na kilku krakowskich uczelniach o profilu chrześcijańskim, przede wszystkim w zatrudniającej go od 2006 roku Akademii Ignatianum. Zakres prowadzonych zajęć (wykładów i ćwiczeń kursowych oraz wykładów monograficznych), choć rozległy, pokrywa się – wnosząc z nazw przedmiotów - z obszarem jego zainteresowań badawczych. Chociaż praca organizacyjna, a zwłaszcza dydaktyczna Habilitanta nie jest prof. Kowalskiej znana w sposób źródłowy, a jedynie na podstawie jego sprawozdania, posiada dość przesłanek, aby ocenić ją dobrze.

Zdaniem **ks. dr hab. Jarosława Jagiello** działalność organizacyjna jest na właściwym poziomie. Czynie współpracuje z pięcioma instytutami naukowymi, w tym zagranicznymi (jezuickim). Dr Gielarowski w 2010 roku odbył staż podoktorski we Francji (Paryż), a w 2015 roku przeprowadził wykłady na jednym w rzymskich uniwersytetów w ramach programu Erasmus. Podczas swoich innych dwóch pobytów naukowych w Paryżu i Rzymie dokonał kwerendy naukowej pod kątem przygotowywania swojej rozprawy habilitacyjnej. Wykazał się także dużymi zdolnościami organizatorskimi. W 2009 roku był współzałożycielem Uniwersytetu Trzeciego Wieku przy Wydziale Filozoficznym Akademii Ignatianum w Krakowie. Równocześnie jest współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Filozofii Religii (2010). Jego dorobek dydaktyczny i organizacyjny w pełni zasługuje na pozytywną ocenę. Nie ulega

wątpliwości, iż towarzyszy mu przeświadczenie, że filozofia, w szczególności fenomenologiczna filozofia kultury, jest przeniknięta w swym najgłębszym wymiarze metafizyczną filozofią człowieka a podstawowym jej rysem jest troska o jego piękne i dobre życie, oparte na prawdzie. W tej postawie dochodzi do głosu nauczycielskie powołanie Habilitanta. Tą część dorobku ks. dr hab. Jarosław Jagiełło również ocenia pozytywnie.

Sprawozdanie z dyskusji Komisji ds. przewodu habilitacyjnego dra Andrzeja Gielarowskiego

Prof. Justyna Miklaszewska otworzyła dyskusję.

Prof. Wioletta Małgorzata Kowalska swoje uwagi zawarła w recenzji. Monografia jest bardzo wartościowa, nie tylko od strony informacyjno – erudycyjnej, posiada również wagę czysto filozoficzną i ogólnointelektualną jako próba samodzielnego rozpracowania problemu kryzysu europejskiej kultury. Szczególnie należy docenić wydobycie krytyki kultury współczesnej u Lévinasa. Autor zna teksty szczegółowe i wypowiedzi Lévinasa, doszukał się mniej znanych treści. To znaczny wkład intelektualny. W ostatniej części rozprawy Habilitant zawarł propozycję autorskiego rozwiązania kryzysu kultury; poświęcił temu dość mało miejsca. Na ogół nie oczekuje się autorskich propozycji, czego wyrazem jest monografia, ale Autora z pewnością stać na śmiałe autorskie koncepcje. Praca jest oryginalna i wartościowa. Zarzut ogólny (poza drobiazgami): praca jest przegadana, ale to też może być związane z wymogami czysto akademickimi.

Jeśli chodzi o resztę dorobku Habilitanta w ocenie prof. Kowalskiej jest on również wszechstronny i konsekwentnie prowadzony w obszarze antropologiczno – religijnym. Widać, że autor ma wypracowany własny rdzeń filozoficzny. Prof. Kowalska jest przekonana, że przedstawiony dorobek stanowi wystarczającą podstawę do nadania stopnia doktora habilitowanego.

Prof. Jacek Migasiński stwierdził, że tak jak napisał w swojej recenzji, na wartość składa się przede wszystkim rzetelność w referowaniu stanowisk trzech głównych fenomenologów. Autor

jest bardzo rzetelny i kompetentny. O oryginalności świadczy to, że przedstawiona została krytyka kultury właśnie tych trzech fenomenologów, co jeszcze się w polskiej literaturze nie miało miejsca. Kwestią do dyskusji pozostaje zagadnienie źródeł humanizmu oraz rozwoju kultury. Jako brak monografii należy wskazać niedostatki bibliograficzne, mimo że bibliografia jest olbrzymia. Jeśli się omawia poglądy trzech fenomenologów, to wszystkie ważne opracowania warto by odnotować, a nie zostało to zrobione. Można również zarzucić redundancję – rozdział 5 powtarza rozdział 2, 3 i 4 – można było to sobie darować, skrócić i przedstawić jednolitą wizję kultury. Poprawić należałoby przypisy, z których część odnosi się do kwestii oczywistych. Książka mogłaby być również o połowę krótsza. Ale główne osiągnięcie ocenione zostaje pozytywnie.

Pozostały dorobek cechuje pewna nierówność, część artykułów jest świetna, inne słabe, jakby nikt ich po raz drugi nie przeczytał, widoczne są potknięcia formalne, warsztatowe itd., widać brak rzetelności redakcyjnej, przy czym główna książka jest bardzo dobrze zredagowana, co świadczy o posiadanych przez Habilitanta umiejętnościach i tym, że niektóre artykuły zostały po prostu puszczone. Działalność pozostała, dydaktyczna, organizacyjna jest bardzo dobra.

Ks. Dr hab. Jarosław Jagiełło podtrzymuje swoją pozytywną opinię z recenzji. Uważa, że opracowanie Husserla nie wnosi nic oryginalnego, podobnie jak Lévinasa. Natomiast wielki walor książki – pierwszej w Polsce – to zestawienie trzech autorów i ich krytyka z perspektywy fenomenologicznej. Opracowanie filozofii Henryego jest bardzo suwerenne. Należy to docenić. Ostatni rozdział – dobrze że podjęta została taka polemika z trzema filozofami, ale to nie jest myśl oryginalna – bazuje na Tischnerze. Nie do końca ks. Dr hab. Jagiełło zgadza się z tym, że dr Gielarowski tworzy własny projekt filozoficzny. W kwestii antropologii kultury dr Gielarowski w ogóle nie wspomina o nowoczesnych źródłach. W dorobku trzeba docenić redakcję naukowe. Praca redakcyjna i wydawnicza to nieprawdopodobny wkład w ubogacenie rynku. To praca nie tylko lingwistyczna ale również filozoficzna. Jest to niewątpliwy wkład dra Gielarowskiego w rozwój badań nad współczesną filozofią europejską. Charakter artykułów jest nierówny. Należy docenić wkład Habilitanta w upowszechnianie tekstów źródłowych, co jest bardzo cenne.

Ks. Dr hab. Jerzy Dadaczyński podkreślił, że będzie głosował za nadaniem stopnia doktora habilitowanego kierując się głosami recenzentów. Jednak pewna kwestia powinna zostać

przedstawiona. W I rozdziale monografii przewija się myśl, że idea humanistas związana z kulturą nowożytną wyradza się w ideał racjonalności naukowo - technologicznej – wręcz tworzy się łańcuch przyczynowo – skutkowy, aż po wielkie tragedie I połowy XX wieku. Jest to jednowymiarowe ujęcie. Jeśli chodzi o rozwój techniczny, to były też inne uwarunkowania, kalwinizm, idea kapitalizmu itd.. Gdy mówimy o ostatecznych skutkach jak II wojna światowa, to nie tylko ten wypaczony ideał racjonalności miał wpływ, ale również między innymi antysemityzm – to nie jest idea nowożytności, pogromy miały miejsce już w okresie średniowiecza. Nacjonalizmy XX wieku prowadzące do wybuchu II wojny światowej mają mieć swoje źródła w romantyzmie. Obciążanie jedynie kultury scjentystycznej, racjonalno – technicznej strasznymi skutkami jest jednowymiarowe.

Prof. Migasiński poparł głos księdza profesora Dadaczyńskiego, ale nie do końca idąc w tym kierunku. Lévinas wykrzyczał, że Auschwitz popełniono przez cywilizację idealizmu transcendentalnego. Podmiot ludzki jest tu absolutnym suwerenem, który może wszystko, co chce. Krytyka Lévinasa jest uzasadniona, ale idzie w kierunku odrzucenia koncepcji dominującego podmiotu.

Prof. Kowalska również przychyliła się do wypowiedzi ks. Prof. Dadaczyńskiego. Teza o kryzysie kultury nie jest oryginalna. Oskarżanie kultury o przerost racjonalności jest bardzo stara. Cała szkoła fankfurcka i inne. Ten wątek jest dobrze zadomowiony, w swojej określoności staje się czasami wręcz rażąco przez swoją jednostronność. U dra Gielarowskiego nie ma żadnej analizy i odniesień do ekonomii i kapitalizmu. Jeśli chodzi o antysemityzm przypuszczalnie dr Gielarowski powołałby się na Baumaną, według którego antysemityzm był związany z myśleniem naukowym, technicznym. Jest to połowa prawdy i dr Gielarowski trzyma się tej połowy.

Prof. Justyna Miklaszewska stwierdziła, że przedstawiona przez dra Gielarowskiego w zakończeniu rozprawy habilitacyjnej propozycja rozwiązania obecnego kryzysu kultury poprzez odnowienie naszego pojmowania człowieczeństwa w duchu nowego humanizmu, w którym człowiek ujmuje siebie w kontekście Innego i w relacji do Boga - jest podobna do rozważań Charlesa Taylora zawartych w dziele „A Secular Age”. Opisywana przez Taylora postawa współczesnego człowieka, wykraczającego poza horyzont immanencji i otwierającego się na

transcendencję, współbrzmi z zarysowaną przez dra Gielarowskiego wartościową propozycją odnowy współczesnej kultury i zarazem, co bardziej istotne, ocalenia naszego człowieczeństwa.

Dr hab. Joanna Mysona Byrska stwierdziła, że główne osiągnięcie Habilitanta jest znaczące, przy czym propozycja rozwiązania głównego problemu zaproponowana w ostatnim rozdziale jest nieco utopijna. Niemniej jednak utopie są potrzebne, docenić również należy zredagowane przez dra Gielarowskiego przekłady. W swoim dorobku dr Gielarowski pokazuje, że jest dojrzałą osobowością filozoficzną.

Prof. Justyna Miklaszewska zakończyła dyskusję.

Głosowanie odbyło się w trybie jawnym.

Członkowie komisji habilitacyjnej zostali zaproszeni na posiedzenie Rady Wydziału Filozoficznego UPJPII w Krakowie w dniu 18.10.2017 godz. 15:00, sala 200, ul. Kanonicza 9, 31-002 Kraków.

Na podstawie recenzji oraz dyskusji w trakcie posiedzenia Komisji habilitacyjnej powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Andrzeja Gielarowskiego jej członkowie uznali,

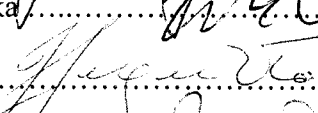
iż wykazał się on „istotną aktywnością naukową”, co oznacza, iż spełnia wymagania sformułowane w art. 16 ust 1 Ustawy, dlatego jednogłośnie podjęli uchwałę o wystąpieniu do Rady Wydziału Filozoficznego UPJPII w Krakowie z wnioskiem o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

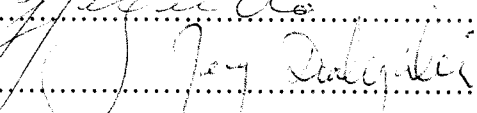
Podpisy członków komisji:

Prof. dr hab. Justyna Miklaszewska .....

Prof. dr hab. Jacek Migasiński .....

Prof. dr hab. Wioletta Małgorzata Kowalska .....

Ks. Dr hab. Jarosław Jagiełło .....

Ks. Dr hab. Jerzy Dadaczyński .....

Dr hab. Joanna Mysona Byrska .....